

- 340 “De krone die ik draag, werd mij door ’t volk geschonken
 en daarom voel ik mij steeds met heel mijn volk verbonden,
 zij is een onderpand van liefde en van trouw
 in blij’ en droeve dagen dat ik in ere hou.
 Zo nam ik ’t vast besluit die kroon op ’t spel te zetten
- 345 om uit zijn grote nood mijn dierbaar volk te redden.
 Ik neem mijn toevlucht niet tot een of ander wapen -
 d’ ervaring heeft geleerd dat wapens weinig baten -
 geen wapen kon tot nu het wrede monster deren,
 misschien kan goedheid dan dit monster wel bekeren.”
- 350 Zo sprak Reinette kalm en waardig tot de Raad
 en vroeg terzelfdertijd om bijstand en om raad.
 De Blauwe Korenbloem en Engewortel saam
 verklaarden zich bereid om met haar mee te gaan.
 Ook Bereklauw en Distel prezen haar gebaar,
- 355 maar lieten toch niet na te wijzen op ’t gevaar.
 “’t Is waar, zei Bereklauw, met wapens en geweld
 heeft niemand tot nu toe het monster neergeveld,
 maar of met goedheid u het monster zult bekeren,
 al koestren wij die hoop, dat zal uw waagstuk leren.”
- 360 “Maar wie, vroeg Distel nog, als u daarginder blijft,
 wie zorgt er dan voor ’t kruid wiens schild en schut u zijt?”
 “Als ik daarginder blijven val op ’t veld van eer,
 wend u met het hele volk tot God dan, onze Heer.”

Reinette, **K**orenbloem en **E**ngelwortel samen

- 365 begaven zich op weg, ze mochten niet meer dralen,
 want ’t monster, eens hersteld van al die wespsteken,
 zou zich nog woester soms op alles kunnen wreken.

Sint-janskruid *Hypericum perforatum*

Naar een Noorse sage

Stond niet op de Schedelberg
in de schaduw van het kruis,
nietig als een kleine dwerg,
't kruidje met de gele pluim!
Jezus' bloed viel drop bij drop,
als een zoen voor 's werlds kwaad,
neer op elke bloemenknop,
spatjes bloed die 't nog bewaart.
Keurig sieren nog zijn blaadjes,
rond gelijk de lanspunt was,
uiterst kleine, ronde gaatjes.
Is er wel een kruid op aard'
dat Gods lijden zo verklaart!

Een orakelkruid

Schoon Herodes hem liet doden
in zijn roes voor Salomé,
nog deelt ons Sint-Jan de Doper
't wonder van zijn roepstem mee.
Ja, hoe menig meisjeshand,
als het vuur der minne brandt,
neemt 't sint-janskruid, vlecht een krans,
sieraert ermee haar ledikant.
Kommervol de nacht vergaat,
roert de zon de dageraad,
uit haar dromen zij ontwaakt:
is nog groen en fris het kruid,
dan wordt zij dit jaar een bruid.

Een anti-diabolisch kruid

Schoon Herodes hem liet doden
in zijn roes voor Salomé,
nog deelt ons Sint-Jan de Doper
't wonder van zijn roepstem mee.
Jaagt zijn kruid niet uit de wereld
alles wat de duivel broedt,
niemand moet zijn listen vrezen,
Satan schuwt dit Elfenbloed.
Kunsten die geen licht verdragen,
raken al hun krachten kwijt:
uit zijn bloemen en zijn bladen
is een heildronk gauw bereid
die de mens van 't kwaad bevrijdt.

